

РЕШЕНИЕ

№ 18823

гр. София, 04.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **5129** по описа за **2024** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Директора на дирекция „Инспекция по труда” – [населено място] чрез старши юрисконсулт Е. П. срещу Решение № 1449/25.03.2024г. по НАХД № 16178/2023г. по описа на СРС, 114 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 01-2300410 от 16.10.2023г., издадено от Директора на дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], с което на „Инфраструктурно строителство“ – АД- [населено място] на основание чл. 415в, ал. 1 КТ е наложена „имуществена санкция” в размер на 300 лева за нарушение на чл. 2, ал. 1, вр. 16, ал. 1 от Наредбата за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука” /НЗЗРСРТЗ/. С доводи за материална незаконосъобразност и необоснованост на решението, моли съда да постанови решение, с което да го отмени и вместо него да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът чрез процесуален представител поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – „Инфраструктурно строителство“ – АД - [населено място], чрез процесуалния си представител адвокат Д. К. с писмено становище оспорва жалбата като неоснователна. Моли за присъждане на съдебни разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за основателност на жалбата. Счита, че решението на СРС е неправилно и следва да бъде отменено.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срокауал на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 27.07.2023г. е извършена проверка по документи на „Инфраструктурно строителство“ – АД - [населено място] относно спазване разпоредбите на трудовото законодателство. Изискани са документи, които да установят създадената организация за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд и трудовите правоотношения. От представените документи е установено, че дружеството осъществява основна икономическа дейност „Специализирани строителни дейности“. Съгласно Заповед № РД - 06 - 44/22.11.2022г. на Министъра на труда и социалната политика, за прилагане по икономически дейности през 2023г., е определен коефициент на трудовия травматизъм за ИД „Специализирани строителни дейности“ - 1,15, който е по-висок от определения среден коефициент на трудовия травматизъм за страната - 0,64. При прегледа на представените лични трудови досиета на работниците и служителите в трудови правоотношения с „Инфраструктурно строителство“ – АД и конкретно по отношение на Б. Г. е констатирано, че последният изпълнява длъжността „шпакловчик“, по силата на сключен с търговското предприятие трудов договор № 544/21.06.2023г. Представена е и длъжностна характеристика, екземпляр от която е връчен срещу личен подпис на работника на 21.06.2023г. От представена отчетна форма за явяването/неявяването на работа за м.06.2023г. на „Инфраструктурно строителство“ – АД е установено, че Г. е изпълнявал служебните си задължения на 21.06.2023г., като предвид заеманата от работника длъжност, последният извършва работа в основната дейност на предприятието.

По време на проверката от страна на „Инфраструктурно строителство“ – АД е представена застрахователна полица № 580009401523/01.06.2023г. за риск „трудова злополука“, която покрива периода от 05.06.2023г. до 04.06.2024г. Към полицата е приложен Списък на работниците и служителите, които са в трудови правоотношения с дружеството, и които са застраховани към момента на сключване на застраховката.

При така установеното, контролните органи са приели, че Б. Г. не е застрахован за риск „трудова злополука“ за 2023г., тъй като не е включен в списъка. Поради това на 08.08.2023г. срещу „Инфраструктурно строителство“ – АД е съставен акт за установяване на административно нарушение № 01-2300410 за нарушение на чл. 2, ал. 1, вр. чл. 16, ал. 1 от Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“. АУАН е съставен в присъствие на надлежно упълномощен представител на дружеството и му е връчен препис.

Въз основа на съставения акт за установяване на административно нарушение и преценка, че депозираните възражения от „Инфраструктурно строителство“ – АД - [населено място] не са основателни, на 16.10.2023г. директорът на дирекция "Инспекция по труда" - Б., е издал обжалваното НП № 01-2300410/16.10.2023г., с

което на основание чл. 415в, ал. 1 КТ на дружеството е наложена „имуществена санкция” в размер на 300 лева за нарушение на чл. 2, ал. 1, вр. 16, ал. 1 от Наредбата за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука” /НЗЗРСРТЗ/.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила, НП е издадено от компетентен административен орган, спазена е формата за съставяне на АУАН и НП, които съдържат всички необходими реквизити. Прието е също така, че касаторът не е осъществил състава на визираното административно нарушение.

При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушение на закона.

Настоящата касационна инстанция намира, че въззивният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи.

При правилно изяснена фактическа обстановка, първостепенният съд е достигнал до законосъобразния извод за несъставомерност на деянието, за които е санкционирано дружеството-работодател.

Настоящият съдебен състав споделя извода на СРС, че застрахователният договор покрива риска „трудова злополука” както по отношение на работниците и служителите, които са били назначени на трудов договор в предприятието на „Инфраструктурно строителство”, така и тези, които са постъпили на работа по силата на трудов договор и след датата на сключване на застрахователния договор, в това число и по отношение на Г., който е започнал работа на 21.06.2023г.

Видно от Общи условия за задължителна застраховка на работниците и служителите за риска „трудова злополука” на „Уника Живот” АД /наричани по-долу Общите условия/:

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Общите условия: „Застрахователният договор се сключва въз основа на писмено предложение, съставено по образец на застрахователя, което се подава от застраховачия. Към предложението се прилага списък с трите имена, ЕГН и брутната работна заплата на застрахованите лица. При определени условия застрахователната полица може да се сключи и по средносписъчен състав. Избраното се посочва в застрахователната полица“.

Съгласно чл. 8, ал. 2 от Общите условия: „След като застрахователният договор влезе в сила в обхвата на застрахователното му покритие може да се включи ново застраховано лице, само ако новото лице придобие статут на нов служител/работник или ако лицето промени условията на работа със застраховачия вследствие, на което премине в група подлежаща на задължително застраховане съгласно Наредбата за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“.

Съгласно чл. 8, ал. 3 от ОУ: „Лицата по предходната алинея се включват автоматично в групата на застрахованите лица, като застрахователят им предоставя застрахователно покритие от 00:00 часа на деня на назначаването им на работа съответно промяната на трудовият им договор. Отговорността на застрахователя за тези служители се определя въз основа на брутното им трудово възнаграждение посочено в трудовия им договор“.

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ОУ: „Застраховачият е длъжен да предоставя на застрахователя уведомление под формата на справка за включените в застраховката нови лица и за отпадналите от застраховката лица, в сроковете определени в застрахователната полица, която следва да съдържа следните задължителни реквизити: три имена на напуснал/новопостъпил служител; ЕГН на включен/отпаднал от застраховката служител; брутна работна заплата на служителя; дата на напускане, постъпване на работа или промяна на трудовия договор за съответния служител“.

Съгласно чл. 8, ал. 5 от ОУ: „При липса на промени в състава на групата на застрахованите по договора лица, застраховачия не е длъжен да предоставя справка.“

Съгласно чл. 8, ал. 6 от ОУ: „Застрахователят не носи отговорност и не дължи изплащане на обезщетение в случай на застрахователно събитие за лица, за които застраховачия не е изпратил уведомление-справка в сроковете определени в застрахователната полица“.

Видно от самата застрахователна полица и съгласно уговореното в нея между страните: „В допълнение на чл. 8 (4) от Общите условия за задължителна застраховка на работниците и служителите за риска "Трудова злополука" - застраховачият е длъжен да предостави актуална справка за броя застраховани лица и общата им застрахователна сума 15 дни преди изтичането на полицата.“

Следователно не е необходимо Застраховачият да изпраща справки при назначаването или освобождаването на всяко застраховано лице в дружеството докато не настъпи срокът указан в Специалните условия на полицата, а именно 15 дни преди изтичане на застрахователната полица.

Предвид горното, правилен е извода на СРС, че към датата на постъпване на работа на Г. в предприятието, застрахователният договор е покривал риска от трудова злополука и по отношение на него, както и през цялото време на срока на действие на този договор, поради което и „Инфраструктурно строителство“ – АД- [населено място] не е извършило вмененото нарушение.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 500 лева съгласно представения договор за правна помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1449/25.03.2024г. по НАХД № 16178/2023г. по описа на СРС, 114 състав, с което е отменено наказателно постановление № 01-2300410 от 16.10.2023г., издадено от Директора на дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място].

ОСЪЖДА „Инспекция по труда“ – [населено място] да заплати на „Инфраструктурно строителство“ – АД- [населено място], ЕИК[ЕИК] съдебни разноски по делото в размер на 500 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.